

Млади герой доло си слъзи
 Назорки момци го слѣдвахъ
 Напрѣки в' пѣть затолень запазѣ,
 Старцы безгрыжни прѣмо идѣхъ.

С' горско юнашк' едно подевирванье
 В' тясно усойно планинско мѣсто
 В' пѣть ся запрѣхъ в' окомыгванье
 Знакъ ся ускошки слуша чевръсто!

Хитро прѣдъ тѣхъ си явѣ излѣзи
 С' поглѣдъ любезнь с' весело лице
 Радостно старцы мило поздрави
 Додѣ имъ на мѣсто стрѣнѣто сърдце.

В' лѣсище шумно тихо г' отведи
 Съднахъ на зеленъ моравкъ
 Жалостно почна да имъ бесѣди
 Слѣднахъ истиннѣ разговоркъ:

„Аз' есьмъ братъ вашъ, чядо българско;
 Чърна мя съдба лют' ужалила!
 Мразъ правителство губителско
 Власть, коя родъ наш' е узлюбила!

„Бѣдно ми домородство погина
 Люти поганци го угасихъ!
 Моя отъ тѣхъ надѣжда загина
 Здавье отъческо м' упостошихъ.